

Българите полека се приближават и обграждат ромееца.

Ромеецът : Аз съм неприкосновено лице. Пратеник на василевса до българския владетел. Нося му послание.

Непознатият : /протяга нетърпеливо ръка/ Дај го...

Ромеецът : Но аз трябва лично да го предам на цар Асен...

Непознатият : Аз съм цар Асен!

/ Ромеецът прегъва коляно, сваля шлема, подава запечатан свитък. Кумански телохранител приближава пламтяща борина. Асен бързо разчупва печатите и чете с трескава бързина. Поглежда към Иваница и продължава да чете. Двамата се отдалечават на страна /

Асен : Исак Ангел известява че е решил да сключи траен мир с нас. Принава нашата независимост. Иска веднага да посочим мястото където ще се водят преговорите. Съгласен е да освободи от плен царицата и малкия. Но... /той се замисля, навежда чело, замлъква/

Иваница : Но?... Какво? Разбира се че ще искат мир. Те загубиха битката със сарацините в Палестина. А в лидийските предели Теодор Манкафа отново е дигнал въстание. Те не могат на три места да водят борба... Пък и алеманите, чува се, че готвели голям кръстоносен поход... И щели да минат през Византия.... Но? Какви условия предлагат?

Асен : Ще освободят царица Елена ако им дадем заложник равен по знатност с нея и детето...

Иваница : Братко! Ами аз ще отида заложник... Разбира се... За това нямам грижа...

Асен : към пратеника: Известете на вашия пресветъл господар че ще очакваме пратениците им в крепостта Градница. Там княз Иваница, брат ми, ще замени царицата.

Ромеецът се покланя дълбоко / Можем веднага да тръгнем, светлий княже.

Асен : /развълнуван/: Ицо! Братко... Това няма никъга да го забравя...